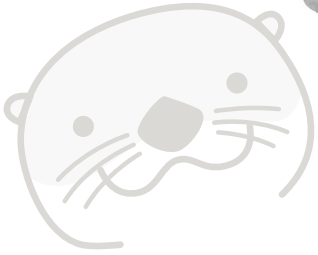

Rose

ทำงานคุณยุ่งให้ผมดูแลคุณนะ

3

สามหนึ่งสองหนึ่ง

เขียน

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

ความลับของอริชาช่างน่าหวาดกลัวเกินกว่าที่เดวิดจะจินตนาการถึง แต่เพราะเขามีวินทร์อยู่ด้วยแถมยังมีชีวิตที่มากกว่าคนปกติ ทำให้เดวิด ยังอยู่เคียงข้างและคอยให้ความช่วยเหลือพร้อมทั้งดูแลพี่วินทร์ของเขา อยู่เหมือนเดิม แม้การงานที่บริษัทจะยุ่งมากเพราะเดวิดต้องเข้าไปจัดการ อะไรหลาย ๆ อย่าง แต่ก็เชื่อมั่นได้ว่าเขาจะสามารถทำทั้งสองอย่างนี้ให้ดี ไปพร้อม ๆ กันได้

อีกทั้งการที่กุล เพื่อนสนิทจากป่าหิมพานต์ของวินทร์ยื่นมือเข้ามา ช่วยสืบด้วยอีกคน ก็ทำให้ได้แหล่งข้อมูลเพิ่มขึ้นและการสืบหาต้นตอต่างๆ ก็ดูเหมือนจะเริ่มเข้าที่เข้าทางขึ้นมาบ้างแล้ว งั้นเรามาลุ้นไปพร้อม ๆ กัน ให้เรื่องนี้จบลงด้วยดีและขอให้เดวิดกับพี่วินทร์ของเขาได้มีเวลาว่าง อยู่ด้วยกันมากขึ้นสักที

Rose

Trigger Warning : Emotional Abuse
คำเตือนเกี่ยวกับเนื้อหาที่รุนแรง : มีการทำร้ายทางจิตใจ

เตือนเกี่ยวกับเนื้อหา : มีการนำความเชื่อทางศาสนาผี-พุทธ-พราหมณ์
มาผสมผสานกับจินตนาการ ผู้แต่งไม่ได้มีเจตนาลบหลู่ศาสนา
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 51

ร้านพฤกษาวิเศษจันทร์กระจ่าง

*ก*าติดต่อลุงวิเชียรให้ขับรถแท็กซี่มารอที่หน้าปากซอย หลังจากพวกเขาขึ้นไปนั่งบนรถและคาดเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อยแล้ว ลุงวิเชียรก็ขับรถตรงไปยังที่หมาย สิบนาที่ต่อมารถแท็กซี่ก็เลี้ยวเข้าไปในทางเล็กๆ ที่มีขนาดกว้างแค่รถคันเดียวบนถนนป่าในเมือง แม้ทางเข้าจะคับแคบ แต่ด้านในกลับมีพื้นที่กว้างขวาง สามารถจอดรถยนต์ได้เกือบยี่สิบคัน

“นายรู้ไหมว่าฟุตบอลในกรุงเทพฯทำคนสะดุดล้มจนขวัญหลุดไปแล้วกี่คน เมื่อกี้ฉันนั่งนับ สามคน!” กุลชูนั่งขึ้นมาประกอบคำพูดหลังลงจากรถ “แล้วขวัญกลับเข้าร่างปกติหรือเปล่า” เพราะมีคนที่ขวัญหลุดออกจากร่างกายแล้วหายไปอย่างไร้ร่องรอยจึงทำให้วินทร์ค่อนข้างกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ “ปกติ ไม่มีอะไรน่าห่วง”

วินทร์ตอบรับในลำคอ เดินตามกุลเข้าไปในอาคารสองชั้นตรงหน้า อาคารแห่งนี้สร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ห้า รูปแบบสถาปัตยกรรมของอาคารเป็นการผสมผสานกันระหว่างสถาปัตยกรรมแบบคลาสสิกกับวิกตอเรีย ด้านหน้าอาคารประดับด้วยลายปูนปั้นแบบฝรั่ง เห็นหน้าต่าทุกบานเป็นงานไม้ฉลุลวดลายประณีต สิบนพ่นึงถูกกาลเวลาเจือจางจนเป็นต่างดวงหว่ากลับเป็นความงดงามที่ปัจจุบันไม่อาจสรรค์สร้าง

กุลกับวินทร์หยุดยืนที่ใต้เงากันสาดหน้าประตูร้าน ด้านข้างของประตูทั้งสองฝั่งมีเงาดำรูปร่างคล้ายคนยืนอยู่ กุลหยิบกระดาษแข็งแผ่นหนึ่ง

ตำนานคุณยุงให้ผมดูแลคุณนะ 3

ขนาดเท่านามบัตรออกมาจากกระเป๋าสตางค์ เขาพลิกกระดาษแผ่นนั้นให้วินทร์ดูรูปวาดของหญิงสาวในชุดไทย มือข้างหนึ่งของเธอถือกิ่งไม้ มืออีกข้างมีเหรียญจำนวนหนึ่งวางอยู่ ใบหน้าของเธอว่างเปล่า

กุลและกระดาษแผ่นนี้ลงบนกลอนประตูปะตู ใบหน้าว่างเปล่าของหญิงสาวในรูปปล้นปรากฏเครื่องหน้าชัดเจน เสียงกลอนประตูดังกรีก กุลผลักประตูปะตูให้วินทร์เดินเข้าไปก่อน

เมื่อพวกเขาเข้าไปแล้วบานประตูปะตูก็ปิดลง

ภายในร้านกว้างประมาณตึกแถวสามห้อง ผ่นทุกด้านถูกแทนที่ด้วยตู้ลิ้นชักเล็ก ๆ คล้ายตู้ส่งจดหมายและชั้นวางของที่เต็มไปด้วยกระถางต้นไม้แปลกตา กลิ่นดินกลิ่นต้นไม้ลอยตลบอบอวล ลูกค้าจับกลุ่มคุยกับพนักงานตามเคาน์เตอร์ไม้เก่า ๆ กระจายอยู่ทั่วร้าน

วินทร์กระซิบเสื้อคาร์ดิแกน

พนักงานคนหนึ่งเข้ามาต้อนรับพวกเขา พาเดินมาถึงหน้าประตูปะตูบานหนึ่งบนชั้นสอง

“รบกวนปิดเสียงโทรศัพท์และปิดระบบสั่นด้วยครับ” พนักงานบอกกล่าววินทร์กับกุลอย่างสุภาพ เมื่อเห็นแขกทั้งสองคนทำตามที่ตนบอกแล้วจึงเคาะประตูปะตูเป็นจังหวะแปลกหูก่อนเปิดประตูปะตูเชิญให้พวกเขาเข้าไปข้างใน

เสียงเพลงลูกกรุงดังแว่วออกมาจากมานโปร่งสีขาหลังบานประตูปะตูกุลแหวกมานออกไป หญิงสาวผมสั้นหน้าม้าหลังโต๊ะกลมในชุดกระโปรงสีชมพูอ่อนลายดอกไม้ไม่มีลูกไม้สีดำประดับตามขอบชุดกำลังตบมือให้เข้ากับจังหวะเพลง *นางฟ้าจำแลง* ซึ่งขับร้องโดยสุนทราภรณ์ ต้นไม้ในกระถางที่อยู่ถัดจากชุดถ้วยชालายดอกไม้ขยับไปมาตามจังหวะการตบมือ เมื่อเธอเห็นว่ามิแขกมาเยือนก็หยุดกิจกรรม เอื้อมไปกดปิดเพลงบนโทรศัพท์มือถือถือลำโพงบลูทูธรูปร่างเครื่องเล่นแผ่นเสียงเจียบบง หญิงสาวลุกขึ้นยืนกล่าวทักทายคนทั้งสอง

“สวัสดีค่ะคุณกุล เราไม่ได้เจอกันสองปีแล้วนะคะ” เสียงของเธอกังวานใส มือขวาดึงเปลือกหอยสังข์ขยายไปที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม วินทร์เห็นยันต์

บนฝ่ามืออีกฝ่าย ลวดลายคล้ายยันต์บนฝ่ามือของจอมที่ใช้สำหรับเก็บเกี่ยว
ว่านกบ แต่มีความซับซ้อนกว่ามาก

“ลัทธิศรัทธาคุณทิวา นี่เพื่อนผมครับ วินทร์” กุลแนะนำวินทร์ทันที
ที่พวกเขาทั้งสอง

ผู้ชายที่มีลักษณะเหมือนพ่อบ้านเดินเข้ามาถามพวกเขาว่าจะรับน้ำอะไร
แต่กุลกับวินทร์ปฏิเสธ กุลมองต้นไม้ตรงหน้าอย่างสนใจ

“ว่านช้อยนางรำ” ดวงตาของกุลทอประกายเล็กน้อย “คุณทิวาได้
ของแปลกมาอีกแล้วนะครับ”

ทิวายกมือขึ้นปิดปากพลางหัวเราะเบาๆ เธอยกขาขึ้นจับ สีหน้าและ
แววตาแสดงออกถึงความภาคภูมิใจ “นี่เป็นว่านช้อยนางรำที่ค่อนข้างพิเศษ
กว่าว่านช้อยนางรำปกติจะนะ”

“ที่ผมเคยเห็นมาว่านช้อยนางรำจะขยับใบตามเสียงตบมือแค่นิดหน่อย
แต่ต้นนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ”

เธอมองถ้อยซาลง คล้ายยิ้มหวาน “ใช่ค่ะ ที่จริงว่านช้อยนางรำต้นนี้
ไม่ต้องตบมือก็ได้ค่ะ” หญิงสาวชี้ไปที่ต้นว่าน ใบสีเขียวรูปวงรีขยับ
โอนเอนไปมา “ซึ่งนี้ก็ได้เหมือนกันค่ะ”

“ถ้าผมจำไม่ผิดใบและเมล็ดของมันใช้ทำเป็นเครื่องรางของขลัง
สายเมตตามหานิยมได้”

ทิวาประสานมือ วางบนขอบโต๊ะ “ใช่ค่ะ แต่ฉันไม่เอามันไปทำอะไร
แบบนี้หรอกนะคะ”

กุลกับทิวาสบตากันครู่หนึ่ง กุลเลิกคิ้ว “คุณจะขายทั้งต้น?”

ทิวายิ้มตาหยี “สมัยนี้การเลี้ยงต้นไม้กายสิทธิ์ไว้ในบ้านกลายเป็น
ของสะสมของเสริมบารมีในกลุ่มคนเล่นไสยศาสตร์ไปแล้ว ที่ฉันต้องทำ
ตอนนี้คือหาวิธีเพาะพันธุ์ ทำให้ปลูกและอยู่รอดในบ้านของลูกค้าได้อย่าง
ปลอดภัย”

ถึงวินทร์จะไม่ได้มีความรู้เกี่ยวกับพันธุ์ไม้กายสิทธิ์มากนัก แต่เขา
ก็รู้ว่าการเพาะพันธุ์ไม้กายสิทธิ์มีความยากพอๆกับการนำไม้กายสิทธิ์เข้าไป
ปลูกในรั้วบ้าน

กูเคยเล่าให้ฟังว่าที่ร้านจันทร์กระจ่างได้ชื่อว่าเป็นร้านพฤษาวิเศษที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ เหตุผลหนึ่งคือมีพฤษาวิเศษหลากหลาย อีกเหตุผลหนึ่งคือทางร้านมีวิธีทำให้เจ้าที่ยินยอมให้เจ้าของบ้านเพาะปลูกไม้กายสิทธิ์ภายในรั้วบ้านได้

“อย่างนี้พฤษาวิเศษที่ผมเอามาให้ก็ไม่น่าสนใจแล้วสิครับ” กูว่ายิ้ม ๆ หยิบกล่องไม้ขนาดใหญ่ในกระเป๋าเป้เดี่ยวแพ็คขึ้นมาวางบนโต๊ะสองกล่อง ทิวาดันชุดซาออกไปด้านข้าง ลูบกล่องไม้สองกล่องที่กูเลื่อนมาให้ตรงหน้าอย่างหลงใหลก่อนเปิดออกดูพร้อมกันข้างในมีพฤษาวิเศษมากมายที่แม่จะเก็บเกี่ยวจากต้นมาสักพักแล้ว แต่ก็ยังคงสดใหม่ราวกับเพิ่งเก็บเกี่ยวมาเมื่อเช้า

“ใช้ที่ไหนกันคะ เกจิวัดดัง ๆ รอสรางวัตถุมงคลจากพฤษาวิเศษจากคุณกูลทั้งนั้น ลูบค้าต้องลงชื่อจองกันข้ามปี”

คนเขียนจดหมายแบบพวกเขาก็เป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง มีเรื่องต้องใช้เงินเหมือนคนทั่วไป สำหรับคนเขียนจดหมายบนโลกมนุษย์จะได้รับเงินตอบแทนจากการเขียนจดหมาย แต่สำหรับคนเขียนจดหมายในป่าหิมพานต์จะได้รับเงินตอบแทนจากการขายพฤษาวิเศษบนโลกมนุษย์ที่นำไปปลูกในป่าหิมพานต์ เพราะงานส่งจดหมายในป่าหิมพานต์ส่วนใหญ่ไม่ค่อยข้องเกี่ยวกับมนุษย์ สิ่งตอบแทนที่ได้รับจึงเป็นอย่างอื่นมากกว่าเงินทอง

ทิวาปิดกล่องด้วยสีหน้าพึงพอใจ พอบ้านก้าวเข้ามารับกล่องอย่างรู้หน้าที่ กูหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู ไม่กี่วินาทีต่อมาแอปพลิเคชันธนาคารก็แจ้งเตือนว่ามีเงินจำนวนหนึ่งโอนเข้ามา

“ขอบคุณครับ” กูยิ้ม “วันนี้คุณทิวาดูอารมณ์ดีจัง”

ทิวาเลื่อนชุดซากลับมาตรงหน้า “จะอารมณ์ดีกว่านี้ถ้าคุณกูลยอมช่วยฉันเพาะพันธุ์ไม้กายสิทธิ์”

กูลตีหน้าเสียดาย “ไม่ใช่ผมไม่อยากจะครับ แต่ทุกวันนี้ก็แทบจะไม่มีเวลาดูแลพฤษาวิเศษที่ปลูกไว้อยู่แล้ว”

ในป่าหิมพานต์มีกฎเรื่องการปลูกพฤษาวิเศษจากโลกมนุษย์ พฤษา

วิเศษบางชนิดไม่สามารถนำเข้าไปปลูกได้

ทิวาสบตาถู “ถ้าคุณถูเห็นว่านกายสิทธิ์ที่ฉันเพิ่งได้มาอาจจะเปลี่ยนใจก็ได้คะ”

มุมปากของถูหยักยกสูง “งั้นผมต้องไปดูแล้วครับ อ้อใช่ ผมอยากดูพวกพฤกษาศาสตร์ที่เป็นยาอายุวัฒนะด้วย”

ทิวายิ้ม “เราลงไปดูว่านกายสิทธิ์ก่อนแล้วฉันจะให้พนักงานมาแนะนำคุณเกี่ยวกับพฤกษาศาสตร์ที่เป็นยาอายุวัฒนะดีไหมคะ”

“ดีเลยครับ” ถูพยักหน้ารับคำ ทั้งสามคนลุกขึ้นยืน ทิวาหยิบถุงมือลูกไม้สีดำมาสวมก่อนเดินนำพวกเขาลงบันไดวนตรงมุมห้องด้านในสุด

ถูกับวินทร์พบเรือนกระจกขนาดใหญ่ด้านหลังอาคาร คนดูแลสวนเดินเข้าเดินออก ทุกคนมียันต์สักไว้บนผิวหนังตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ซึ่งแตกต่างจากเจ้าหน้าที่ในหน่วยควบคุมคดีพิเศษที่พยายามคิดค้นวิธีซ่อนรอยสักยันต์เอาไว้ให้มิดชิด

ทิวารับหมวกสีเขียวปีกกว้างใบใหญ่และแว่นตากันแดดจากพ่อบ้านมาสวม รองเท้าสั้นสูงทำให้ทุกอย่างก้าวของเธอดงามผ่าเผย วินทร์สังเกตเห็นส่วนปลายของรอยสักยันต์บนลำคอขาวของทิวาโผล่พ้นออกมาจากคอเสื้อ

เธอพาพวกเขาเดินเข้าไปในเรือนกระจก คนดูแลสวนต่างหลีกทางให้ อย่างนอบน้อม สองฝั่งเต็มไปด้วยต้นไม้แปลกตามากมาย บางต้นวางรวมกันได้ บางต้นต้องวางแยก บางต้นมีโต๊ะบูชา บางต้นปักดอกไม้ธูปเทียนไว้ที่โคน

วินทร์ไม่เคยเห็นพฤกษาศาสตร์มากมายขนาดนี้มาก่อน เขาจึงมองอย่างสนใจในขณะที่ถูกแทบจะไม่ปรายตามอง... ไม่มีต้นไม้ที่ไหนแปลกประหลาดพิสดารเท่ากับต้นไม้ในป่าหิมพานต์อีกแล้ว

ปลายทางเรือนกระจกหลังใหญ่เชื่อมต่อกับห้องเล็กๆ หนึ่งห้องหนึ่งห้องแล้วเหมือนเพิ่งสร้างขึ้นมาไม่นาน บนบานประตูลงยันต์บารมีพระพุทธเจ้าที่มีรูปแบบซับซ้อนกว่ายันต์บารมีพระพุทธเจ้าทั่วไป

ยันต์บารมีพระพุทธเจ้าเป็นยันต์ที่เอาไว้ป้องกันหรือสะกดภูตผีปีศาจ

กูลกับวินทร์สบตากันแวบหนึ่ง

ทันทีที่พวกเขาก้าวเข้าไปในห้อง ความเย็นเยือกก็ไต่ตัวลงมาบนบาทะลุผ่านเนื้อผ้าไต่ลงไปตามกระดูกสันหลังของพวกเขาประหนึ่งสัตว์เลื้อยคลาน

ด้านหลังมีโต๊ะไม้เก่า ๆ ตัวหนึ่งตั้งอยู่ บนโต๊ะมีกระถางต้นไม้ที่มีลักษณะเหมือนต้นขมิ้นน้อย “ฉันทิ้งได้ไม่นาน” เธอถอดแว่นกันแดดออกยื่นไปให้พ่อบ้านก่อนหันมาสบตากับกูลและวินทร์ “ว่านกระสือ”

กูลกับวินทร์ชะงัก

ว่านกระสือปกติจะขึ้นอยู่ในป่าลึก เมื่อหัวว่านแก่จะประพติตนเหมือนผีกระสือ ตอนกลางคืนมันจะออกหากินกบเขียด ของสดคาวซากศพของคนหรือสัตว์ เมื่อใกล้ฟ้าสว่างว่านกระสือจะกลับคืนที่เดิมสมัยก่อนคนที่เล่นไสยศาสตร์นิยมนำมันมาทำเครื่องรางของขลังสายคงกระพัน

“ไม่คิดว่าชาตินี้ฉันจะมีโอกาสได้ครอบครองว่านกายสิทธิ์ชนิดนี้” เสียงของทิวาเต็มไปด้วยความตื่นเต้น เธอขยับนิ้วเล็กน้อย พ่อบ้านที่ยืนอยู่ไม่ไกลก็ยื่นถังพลาสติกใบเล็กพร้อมที่คีบมาให้ ทิวารับมาถือไว้ เธอคิบบของที่อยู่ข้างในถังขึ้นมา

มันคือกบที่ยังมีชีวิตตัวหนึ่ง

ทิวาขยับเท้าเข้าไปใกล้ต้นว่านกระสือแล้วโยนกบลงไปตรงโคนต้นว่าน กบร้อง “แอ็บ” ยังไม่ทันได้ดิ้นก็แน่นิ่งไป ร่างของมันถูกโคนต้นไม้ดูดลงไปใต้ดิน

“ต้องเลี้ยงให้อิ่มไม่อย่างนั้นตอนกลางคืนมันจะออกไปเพ่นพ่านสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้าน” ทิวาอธิบายเสียงใส “ว่านกระสือต้นนี้กินจุมาก ต้องให้กบวันละเจ็ดแปดตัวเลยแหละค่ะ” เธอบือนกบให้ว่านกระสือไม่หยุดพลาทหันมาหา กูล “มันพอจะทำให้คุณกูลเปลี่ยนใจมาช่วยฉันเพาะพันธุ์ได้ไหมคะ”

ป้าหิมพานต์ปลุกอะไรแบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด

กูลแล้ริมองต้นว่านกระสือด้วยสายตาละห้อยพลาทถอนหายใจ

“ฟังดูแล้วมันต้องการการดูแลเอาใจใส่มากไปหน่อย ช่วงนี้ผมงานยุ่งจริงๆ ครับ”

ทิวาเผยสีหน้าผิดหวังเล็กน้อย “เหมือนว่าช่วงนี้ดวงอุปถัมภ์ของฉันจะไม่ค่อยดีเท่าไร ไปขอซื้อวิธีเพาะปลูกว่านกระสือกับคนขาย แต่ทางนั้นกลับบอกให้ฉันเอาวิธีที่ร้านใช้เจรจากับเจ้าที่ในบ้านของลูกค้าไปแลก ฉันไม่คิดว่าทางนั้นจะหน้าไม่อายขนาดนี้ นี่เป็นวิธีที่ตระกูลของฉันคิดค้นขึ้นมา จะให้ใครง่าย ๆ ได้ยังไง” เธอถอนหายใจเบา ๆ “ฉันอยากเพาะว่านกระสือให้ได้เร็วๆ นึกว่าคุณกุลจะช่วยฉันซะอีก”

กุลพูดเสียงนุ่ม “ไม่ใช่ผมไม่อยากนะครับ คุณก็รู้ว่าผมชอบอะไรแปลก ๆ แต่ตอนนั้นผมยุ่งจริงๆ ถ้ารับปากคุณส่ง ๆ เกิดว่านกระสือตายขึ้นมา ผมทนเห็นคุณร้องไห้ไม่ได้หรอกครับ”

ทิวาหัวเราะเบา ๆ เธอกลับมาอารมณ์ดีอีกครั้ง

“เราสามารถใช้นกบป้อนว่านกระสือแทนนกบจริงๆ ได้หรือเปล่าครับ” กุลถาม

ดวงตาของทิวาเป็นประกาย “คุณนี่คิดอะไรเหมือนฉันเลยล่ะ ฉันเคยลองแล้ว แต่มันไม่กิน” เธอหยุดป้อนนกบ ยื่นมือไปลูบกระถางว่านกระสือ “น่าเสียดายจริงๆ ถ้าว่านกายสิทธิ์กินว่านกายสิทธิ์มันจะเป็นยังไงนะ ยิ่งคิดฉันก็ยิ่งอยากจะ...”

ทิวาเสียบลง ริมฝีปากประดับไปด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนทว่าให้ความรู้สึกเยียบเย็น

“แสดงว่าที่ร้านมีว่านกบด้วยหรือครับ” กุลเลิกคิ้ว “ไม่เห็นคุณทิวาเล่าให้ฟัง”

“มีค่ะ ได้มาก่อนว่านกระสือประมาณเดือนหนึ่ง คนขายคนเดียวกัน” สายตาของเธอฉายแววมุ่งมั่น “ไม่ว่ายังไงฉันก็ต้องเพาะว่านกระสือให้ได้”

“คุณพูดอย่างนี้ แสดงว่าเพาะว่านกบได้แล้วสินะครับ” กุลถาม

“ใช่ค่ะ” ทิวาเซตหน้าขึ้นอย่างภูมิใจ “ได้ยินมาว่าหน่วยควบคุมคดีพิเศษก็เพาะได้แล้วเหมือนกัน ถ้าวันไหนร้านสมุนไพรกรองทองร่วมมือกับแผนกวิจัยและพัฒนาของหน่วยควบคุมคดีพิเศษขึ้นมาฉันต้องเจอคู่แข่ง

ตัวฉกาจแน่ๆ” น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความหนักใจ แต่แวตากล้าบเหมือนตั้งตารอ ทิวบ่นกบให้ว่านกระลือต่อ

ระหว่างที่ถูกลกกับทิวกำลังคุยกัน วินทร์ก็ขยับเข้าไปดูว่านกระลือใกล้ๆ นิ้วโป้งของเขาหนีบเศษกระดาษจากรกที่ยังไม่ถูกใช้เอาไว้ ว่านกระลือมีปฏิกิริยาทันที มันหยุดกินกบ ซากกบที่เหลืออยู่เพียงครึ่งตัวหนึ่งอยู่ตรงโคน ว่านกระลือคล้ายจืดจางมาที่วินทร์

“เอ๊ะ อิ่มแล้วหรือจ๊ะ” ทิวที่ถูกถูกลกชวนคุยจนเพลินหันมาถามอย่างสงสัย

วินทร์ถอยกลับไปยืนที่เดิม หย่อนเศษกระดาษกลับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อคาร์ดิแกนก่อนพูดเสียงเบา “มันกินเก่งจริง ๆ ครับ”

ว่านกระลือค่อยๆ กลับไปจัดการกบครึ่งตัวที่เหลือ

“ฉันให้คนคัดเอาแต่กบตัวอ้วนๆ มาละ น่าจะถูกปาก”

ทิวบ่นกบอีกสองสามตัวว่านกระลือก็ไม่กินแล้ว เธอตีบกกกลับมาใส่ในถังแล้วยื่นให้พ่อบ้านก่อนรับถุงมือลูกไม้สีดำคู่อื่นมาเปลี่ยน ทิวเดินเข้ามาหาถูกล วางมือลงบนหน้าอกกว้างของชายหนุ่มก่อนซ่อนตาขึ้นสบ “งานหายยุ่งเมื่อไรก็บอกทิวบ้างนะ”

ถูกล้มลงสบตากับหญิงสาวตรงหน้า เขายิ้มหวาน “ได้สิครับ คุณทิวพอจะบอกวิธีติดต่อคนขายว่านกบให้ผมหน่อยได้ไหม”

ทิวมีสีหน้าแปลกใจ “คุณจะติดต่อเขาทำไมละคะ อยากรู้ได้อะไรก็แค่บอกฉัน”

ถูกลายมือไปทางวินทร์ “ผมเดาว่าคนที่ขายว่านกบให้คุณน่าจะเป็นคนเดียวกับที่วินทร์ไปซื้อมา แต่ของเพื่อนผมโดนย้อมแมว พอชุดขึ้นมาดันเป็นต้นหมากผู้หมากเมียธรรมดา เราอยากจะได้กับเขาหน่อย”

“อู๊ย” ทิวายกมือปิดปากอย่างเสแสร้ง “โชคดีที่ทิวไม่เจออะไรแบบนี้”

“เรื่องพฤษภาวิเศษไม่มีใครหลอกคุณได้หรอกครับ” ถูกลยิ้ม

ทิวหรีตาลงเล็กน้อย เธอโบกมือสักพักพ่อบ้านก็ยื่นกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งมาให้ ทิวรับมันมาพบบ่อยจริงแล้วยกขึ้นดูบ รอยลิปสติก

ประทับลงบนกระดาด เธอยื่นมันให้กุล “ฉันเห็นว่าเราซื้อขายกันมานาน นะคะเลยยอมให้คุณง่าย ๆ ถ้าคุณจะไปสะสางเรื่องราวส่วนตัวฉันไม่ถือสา แต่ถ้าคิดจะมาเป็นคู่แข่งกับฉัน” ดวงตาของทิวาเหมือนคมมีดที่หลุดออกจากฝัก “ฉันจะเหยียบคุณให้จมดิน”

กุลรับกระดาดมาถือ โนมหน้าลงไปกระซิบข้างหูอีกฝ่าย “ใครจะอยากโดนนางฟ้าเหยียบกันครับ”

ทิวายกมือขึ้นปิดปาก เธอหัวเราะด้วยท่าทางไร้เดียงสา

แต่เพราะดูไร้เดียงสาแบบนี้จึงยิ่งอันตรายเป็นพิเศษ

หลังจากพวกเขากลับเข้ามาในอาคารก็มีพนักงานพากุลกับวินทร์เข้าไป ในห้องส่วนตัวสำหรับลูกค้ำวีไอพี พนักงานเลิร์ฟน้ำมาต้อนรับให้พวกเขา ก่อนจะยกถาดพฤชาพิเศษอบแห้งที่มีสรรพคุณเป็นยาอายุวัฒนะมาให้เลือก

วินทร์ยกหน้าที่นี้ให้กุล กุลเลือกมาสวมชนิดจากนั้นวินทร์ก็จ่ายเงิน พวกเขาเดินออกจากร้าน ขึ้นรถแท็กซี่ของลุงวิเชียรกลับไปร้านส่งจดหมาย บนถนนพระสุเมรุ

กุลหยิบกระดาดไนต์ที่ทิวาให้มายื่นให้วินทร์ “นายคิดว่าคนคนนี้จะเกี่ยวกับกระดาดจากนรกหรือเปล่า” เขามองเบอร์โทรศัพท์บนกระดาดไนต์ ด้วยสายตาไม่ไว้วางใจเล็กน้อย

“แล้วนายคิดว่าคุณทิวาเกี่ยวข้องกับหรือเปล่า”

กุลนั่งคิดไปสักพักก็ส่ายหน้า “ไม่มีทาง เธอหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี ภาควิชาเคมีในวิชาความรู้ของตระกูล การใช้อะไรแบบนี้สำหรับเธอแล้ว ไม่คู่ควร”

วินทร์พยักหน้า

“นายคิดว่าคนชายคนนี้จะเกี่ยวข้องกับกระดาดไหม” กุลถามย้ำ

วินทร์เหลือบมองลุงวิเชียร ไม่ยอมปริปาก กุลหัวเราะกับความรอบคอบของเพื่อน

หลังลงจากรถ กุลที่อดทนอดกลั้นมานานก็เปิดปากพูดอีกครั้ง ไม่ยอมรอให้ถึงบ้านก่อนเพราะรู้ว่าทันทีที่ถึงบ้านวินทร์จะต้องเปิดร้าน และก้มหน้าก้มตาเขียนจดหมายที่ค้างส่ง

“สรุปนายคิดว่ายังไง”

พวกเขายืนคุยอยู่หน้าปากซอย เวลานี้ไม่มีคนหรือสิ่งสิ่งลึกลับอยู่ใกล้ ๆ วินทร์จึงยอมเปิดปากพูด

“คิดว่าเกี่ยว ตอนที่นายชวนคุณทิวคุยฉันถือเศษกระดาษจากนรก ไว้ในมือแล้วเดินเข้าไปใกล้ ดันว่านกระสือหยุดกินกบทันทีแล้วหันมาสนใจฉัน คล้าย ๆ กับว่านกบที่พวกคุณภาคย์เอามา” ดวงตาของวินทร์ล้าลึก “นายจำเรื่องของเดซิณได้ไหม ที่ฉันไปเจอว่ากระดาษจากนรกถูกฝังอยู่ในเขตคอนโดของเดซิณ”

กูลพยักหน้าก่อนตืดนิ้ว “ในบรรดาว่านกายสิทธิ์ ว่านกระสือน่าจะเอาไปปลูกในที่อยู่อาศัยยากที่สุดเพราะเจ้าที่ไม่มีมีทางเต็มใจรับของแบบนี้เข้ามาในบ้านแน่ ถ้าฝังกระดาษลงไปในดิน เจ้าที่จะออกไปตามหาขวัญที่ตรงนั้นก็จะปลูกอะไรก็ได้” กูลลูบคาง “ฉันรู้สึกว่าการกระดาษจากนรกถูกเอาไปใช้แบบสะเปะสะปะเกินไป มันดูไม่มีแบบแผน มันดูเหมือน...”

“การทดลอง” วินทร์ต่อ

“ใช่!” กูลตืดนิ้วอีกครั้ง

วินทร์พยักหน้า หมุนตัวจะเดินเข้าไปในซอย จู่ ๆ ก็มีเสียงใครคนหนึ่ง ตะโกนขึ้นมาดังลั่น

“วินทร์! นั่นวินทร์ใช่ใหม!”

วินทร์กับกูลหันไปมอง หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังรีบจ้ำเท้าเดินตรงมา วินทร์เผลอกลับหันหายใจ กูลขยับเท้าก้าวขึ้นมาบังวินทร์ไว้ เขาสูงพอก ๆ กับเดซิณ แม้จะบังวินทร์ได้ไม่มิด แต่ก็บังได้แปดในสิบส่วน

กูลได้ยินเสียงเพื่อนผ่อนลมหายใจออกซ้า ๆ คล้ายว่าผ่อนคลายมากขึ้น “คุณป้าวรงค์” กูลฉีกยิ้มพนมมือไหว้อีกฝ่าย แต่ดวงตากลับไม่แสดงความเป็นมิตร หญิงวัยกลางคนรับไหว้พลางหลบหายใจเล็กน้อย เธอสวมเสื้อและกระโปรงผ้าทิวสีดำขาวแบบเข้าชุดกัน ต่างหูกลมเม็ดใหญ่ บนตึงหูขยับแน่นใบหน้าประณีตให้ดูอ่อนละมุนงดงาม

เครื่องหน้าของเธอค่อนข้างคล้ายคลึงกับวินทร์

“คุณแม่” วินทร์ยกมือไหว้ “สวัสดีครับ”

วรงค์ชูโทรศัพท์มือถือในมือขึ้นมา “แม่โทร.หาลูกตั้งหลายสาย
ทำไมไม่รับ”

“เมื่อไหร่จะไปคุยงานมาครับ” วินทร์หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูพบว่า
เดซิณก็โทร.มาเช่นกัน

วรงค์พยายามชะเง้อมองลูกชาย เธอตัวต้วตามองลูกเป็นเชิง
บอกให้หลีกเลี่ยง แต่อีกฝ่ายกลับไม่ขยับ ในที่สุดวรงค์จึงต้องเอ่ยปาก

“แม่อยากคุยกับวินทร์”

ลูกทำหน้าที่เศร้า “คุณบ่่าเห็นผมเป็นคนอื่นหรือครับ ผมโตมากับ
วินทร์ตั้งแต่เด็กนะ”

วรงค์กวาดสายตามองทั้งสองคน “ใส่เสื้อกันหนาวอีกแล้วหรือ
พวกเธอไม่ร้อนกันหรือไง”

“แม่ครับ” วินทร์พูดเสียงเรียบ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่มักอ่อนโยน
เหมือนสายลมยามเช้าเวลานี้ว่างเปล่า “พวกผมยังมีงานต้องทำ แม่มีอะไร
หรือเปล่าครับ”

วรงค์ปรับสีหน้าให้ดีขึ้น เธอคลี่ยิ้ม “อยากมาเจอเราตามประสา
แม่ลูก”

ลูกหัวเราะเบาๆ วรงค์ถลึงตามองอีกฝ่าย

“โทษทีครับ พอตีเมื่อกี้เห็นอะไรที่คนทั่วไปมองไม่เห็นแล้วมันตลก
มากๆ”

วรงค์ได้ยืนดั่งนั้นก็ก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว เธอสูดลมหายใจเข้าลึก
ฝืนยิ้มหวานให้วินทร์

แต่วินทร์ไม่ได้ยิ้มตอบ เขาแหม่ปากเล็กน้อย “ตั้งแต่ผมเกิดมา
เราสองคนก็ไม่เคย...” วินทร์เงิบคล้ายลังเล ตอนนั้นโทรศัพท์มือถือ
ในมือของเขาก็สั่น วินทร์เหลียวดูเห็นเดซิณโทร.เข้ามา เขาไม่ได้กดรับสาย
ทั้งไม่ได้กดตัดสาย

วินทร์ปล่อยให้โทรศัพท์มือถือสั่นอยู่ในมือเย็นๆ ของเขา

“เราสองคนไม่เคยมีช่วงเวลาตามประสาแม่ลูกกันเลยยกเว้นตอนที่แม่
อยากจะ...ขอเงินผม”

วรางค์รู้สึกอับอายขึ้นมาทันที คำพูดนี้จิตใจดำเกินไป หญิงวัยกลางคนกำมือแน่นสุดลมหายใจเข้าลึก กุลยีนผิวปากอยู่ตรงกลางระหว่างสองแม่ลูกทำตัวเหมือนภูเขาริยางอายุที่ไม่มีทางขยับไปไหนง่าย ๆ

“น้องชายของวินทร์ จำได้หรือเปล่า น้องปรก ตอนนี้น้องเรียนจบมหา'ลัยแล้วนะ ถ้าไม่ได้เงินจากวินทร์น้องไม่มีทางได้เรียนมหา'ลัยเอกชนดี ๆ แบบนี้แน่”

“คุณป้าวรางค์ วินทร์เป็นลูกคนเดียวไม่ใช่เหรอครับ” กุลถามอย่างใสซื่อ “หรือผมทำอะไรผิดไป”

“เขาสองคนมีแม่คนเดียวกันก็ต้องเป็นพี่น้องกันสิ!” วรางค์เอ็ดกุลเสียงดังก่อนเลื่อนสายตาไปสบกับวินทร์ “ตอนนี้น้องอยากเรียนต่อโทที่อังกฤษ วินทร์ช่วยน้องอีกครั้งได้ไหม สงสารน้อง”

วินทร์คลี่ยิ้มให้แม่ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเศร้าร้อย “น้องหน้าตาเป็นยังไงผมยังไม่รู้เลยครับ”

บทที่ 52

สัญญาในอดีต

วรางค์ เสียบลง ไม่ใช่เพราะถูกคิดหรือเพราะดวงตาเศร้าสร้อยของ ลูกชาย แต่เพราะมีคำพูดมากมายวาบผ่านขึ้นในสมอง และต้องเลือกใช้ อย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้สถานการณ์กระอักกระอ่วนไปมากกว่านี้

“เดี๋ยววันหลังแม่จะพาน้องมาด้วย” เธอคลี่ยิ้มฝืดเพื่อน วินทร์ส่ายหน้า “ผมไม่อยากเจอครับ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ผมเคยบอกแม่ไปแล้วว่าเงินที่แม่ยืมไปทั้งหมดต้องเอามาคืนผม”

สีหน้าของวรางค์มีทั้งความประหลาดใจและไม่พอใจ เงินที่เธอเคย เอาไป วินทร์บอกว่าให้ยืมและต้องเอามาคืนก็จริง แต่เพราะวินทร์ไม่เคย เหย่ยปากทวงเลยสักครั้งเธอจึงทักท้วงเอาเองว่าอีกฝ่ายยกให้แล้ว “แม่ไม่คิดว่า เราจะใจดำกับน้องขนาดนี้ น้องยังไม่ได้ทำงานเลยด้วยซ้ำ แล้วอีกอย่าง แม่ก็ตั้งท้องเรามาเก้าเดือน เก้าเดือนลำบากมากนะ ตอนคลอดวินทร์แม่ก็ เจ็บมาก ถ้าวินทร์ไม่มีแม่ วินทร์ไม่ได้มายืนอยู่ตรงนี้หรอก คนเรานะ บุญคุณต้องรู้จักทดแทน ชีวิตถึงจะเจริญรุ่งเรือง”

“บุญคุณต้องทดแทน ความแค้นต้องชำระให้หมดครับคุณป้า” กุลยืม ตาหยี

วรางค์ถลึงตาใส่ก่อนเลื่อนสายตามามองวินทร์

“ช่วยแม่อีกครั้งเดี๋ยวแล้วแม่จะไม่มาขอให้ช่วยอีก”

“แม่พูดแบบนี้กับผมทุกครั้ง” วินทร์พูดเสียงเรียบ

“ก็แม่เดือดร้อนนี่!” เธอขึ้นเสียงเล็กน้อย “ถ้าไม่เดือดร้อนแม่จะมาหาลูกทำไม”

กูลแบมือ “มาหาตามประสาแม่ลูกไงครับ”

วรงค์ชะงัก เพิ่งรู้สึกตัวว่าพลาดไป

วินทร์มองผ่านไหล่เพื่อนไปสบตากับแม่ “แม่ได้สังเกตชีวิตของตัวเองหลังจากยืมเงินผมไปบ้างไหมครับ”

วรงค์ขมวดคิ้ว “สังเกตอะไร”

“อย่ายืมเงินผมอีก เงินที่เคยยืมไปก่อนหน้าก็รีบเอามาคืนผมเพื่อตัวของแม่เอง” วินทร์ตะหลังกูล “ไปกัน”

วรงค์เห็นสองคนตรงหน้ากำลังจะเดินจากไป เธอก็กำมือแน่นคุกเข่าลงบนฟุตปาธโดยไม่สนว่ากระโปรงทวิตราคาแพงจะเปรอะเปื้อนหญิงวัยกลางคนเริ่มร้องไห้ร้องไห้ “ได้โปรด แม่ไม่เหลือใครแล้วจริงๆ สามีของแม่ติดการพนันมีเจ้าหนี้มาทวงที่บ้านทุกวัน แม่ไม่รู้จะพึ่งใครแล้วแม่ไม่อยากทำลายความฝันของน้อง ไม่รู้ว่าวันนี้กลับไปแม่กับน้องจะโดนตบตีไหม วินทร์ ลูกแม่...”

วินทร์หยุดฝีเท้า ทำให้กูลต้องหยุดตาม เขาหมุนตัวเดินตรงมาหาแม่ พยุงหญิงวัยกลางคนขึ้นมาด้วยสีหน้าราบเรียบ “ถ้าผมไม่ให้ แม่ก็จะไม่หยุดเหมือนที่ผ่านมาใช้ไหมครับ”

วรงค์ยกสองมือขึ้นมาปิดหน้า เธอสะอึกสะอื้นอย่างน่าสงสารแต่ในใจมีแต่ความท้อทาย

ลองไม่ให้ฉันสิ

“วินทร์ยังเห็นแม่เป็นแม่อยู่ไหม” เธอถามเสียงแหบแห้งราวกับไปไม้ที่ปลิดปลิวจากต้น

“แม่อยากได้เท่าไร”

ไหล่ของวรงค์สั่นสะท้าน เธอก็มหันล่างประสานมือเข้าหากันด้วยท่าทางประหม่าก่อนกระซิบบอกจำนวนเงินที่ต้องการ

กูลได้ยืนถึงกับเปลอขมวดคิ้ว จำนวนเงินเจ็ดหลักที่ผู้หญิงตรงหน้าร้องขอแค่ฟังก็รู้ว่ามันค่าอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากค่าเรียนรวมอยู่ด้วย

วรงค์เห็นว่าวินทร์รีบไปนานก็รีบอธิบาย “ที่เงินมันมากขนาดนี้ เพราะว่ามันต้องเตรียมตัว ไหนจะค่ากินค่าหอค่าใช้จ่ายต่าง ๆ...”

“แม่แน่ใจใช่ไหมครับว่าจะขอยืมเงินจากผมอีก” วินทร์ถามย้ำ ดวงตาล้ำลึก

วรงค์รีบพยักหน้า “ถ้ามันมากไป ลูกค่อย ๆ ทาย่อยให้ก็ได้”
กุกถึงกับอึ้งไป

สายลมโชยพัดผ่านพวกเขาสามคน ท้องฟ้าที่เคยสว่างสดใสพลันมืดครึ้มเหมือนมีเมฆฝนมาเยือน

“ผมไม่มีเวลาไปธนาคาร ผมจะค่อย ๆ ทาย่อยโอนให้ แต่ว่า...” วินทร์ปล่อยมือจากแม่ก้าวถอยหลังไปสองก้าว ดวงตาของเขาเหมือนมองมาที่วรงค์ แต่ก็เหมือนไม่ใช่

วรงค์ไม่ชอบสายตานี้ของวินทร์
มันทำให้เธอชนลูก
เหมือนอย่างตอนที่วินทร์เด็ก ๆ

เส้นผมของวรงค์ปลิวไปตามสายลม นิ้วของเธอเกี่ยวมันคล้องกับใบหู

“...แม่จะเสียใจที่เอาเงินก้อนนี้ของผมไป” ดวงตาของวินทร์ว่างเปล่า “ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป ผมหวังว่าวันหนึ่งแม่จะรู้สึกตัวกับสิ่งที่ตัวเองสัญญาเอาไว้”

วินทร์หมุนตัวเดินกลับไปหากุล

วรงค์รีบตะโกนถาม “แล้วจะโอนมาให้แม่เมื่อไร”

วินทร์ไม่ตอบ เขาเดินทางวรงค์ไปเรื่อย ๆ สักพักแอบพลิกเคชันธนาคารบนโทรศัพท์มือถือของเธอก็ส่งเสียงแจ้งเตือนว่ามีเงินจำนวนหนึ่งโอนเข้ามาในบัญชี ดวงตาของวรงค์ลูกราวราวกับอัญมณี เธอไม่คิดจะเงยหน้าขึ้นมามองหาลูกชาย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลูกชายกับเพื่อนเดินหายไปไหนแล้ว

จำนวนเงินในบัญชีเหมือนความปีติยินดีที่กำลังล้นทะลักอยู่ในหัวใจ

“ฉันนึกว่านายเผาสัญญาทิ้งไปแล้วซะอีก” ใบหน้าเคร่งเครียดของกุลกลับมาสดใส่อีกครั้ง

วินทร์ไขกุญแจร้าน “ไม่ได้เผา”

กระดิ่งจากต้นโพธิ์ส่งเสียงกึ่งกริ่งกึ่งต้อนรับ ความรู้สึกอบอุ่นในบ้านทำให้พวกเขามีท่าทีผ่อนคลายมากขึ้น กุลกับวินทร์ถอดเสื้อกันหนาวออกพาดไว้บนแขน

กุลถอนหายใจด้วยสีหน้าโล่งอก “ฉันกลัวใจนายจริงๆ”

วินทร์ยิ้ม “คุณลุงคิดมาดีแล้ว” เขาเดินอ้อมไปหลังโต๊ะทำงานเปิดลิ้นชักแล้วหยิบกระดาษขี้กหนึ่งที่ร้อยด้วยห่วงทองเหลืองขึ้นมา ด้านในเป็นสัญญาฉบับประกาศจากนรกทั้งหมดที่คนเขียนจดหมายคนก่อนๆ ทำเอาไว้แผ่นล่าสุดเป็นสัญญาที่วินทร์ทำกับเมฆในนรก

วินทร์เปิดอย่างระมัดระวังก่อนจะหมุนปีกกระดาษไปให้กุลดู

กุลกวาดตามอง เขาเคยอ่านข้อความในสัญญาฉบับนี้มาแล้วครั้งหนึ่งตอนที่เขากับวินทร์รับช่วงต่อร้านเขียนจดหมายหลังจากที่คนเขียนจดหมายคนก่อนเสียชีวิต พวกเขาต้องตรวจดูเอกสารต่างๆ รวมถึงหนังสือสัญญาตรงหน้า สัญญาฉบับนี้ทำให้พวกเขารู้ว่าวรงค์เคยมาขอเงินกับคนเขียนจดหมายคนก่อน ในสัญญาระบุจำนวนเงินที่คนเขียนจดหมายคนก่อนยกให้วรงค์และเงื่อนไขต่างๆ เอาไว้ชัดเจน เมื่อวรงค์ได้รับเงินก้อนนี้ไปแล้วเธอต้องไม่มาขอเงินจากขุนพลหรือวินทร์อีก หากผิดสัญญาชีวิตของเธอจะพบเจอแต่ความไม่เจริญจนถึงขั้นมีเคราะห์หนัก

กุลหยุดสายตาคู่ที่ลายเซ็นทรงพลังของ ‘ขุนพล’ ซึ่งอยู่ข้างๆ ลายเซ็นของวรงค์

พ่อบุญธรรมของเขา

คุณลุงที่รับวินทร์มาเลี้ยงต่อจากยายของวินทร์

นิ้วของกุลลูบไปตามลายเซ็นนั้น สายตาชุกชุนพลันอ่อนโยนลงหลายส่วน พ่อบุญธรรมไม่เคยปิดบังเรื่องที่กุลเป็นเด็กกำพร้า เขาถูกขุนพลรับมาเลี้ยงตั้งแต่ยังเป็นเด็กแบเบาะ ตอนจำความได้ก็มีขุนพลที่เป็นทั้งพ่อและแม่ พอโตขึ้นมาก็อีกหน่อยก็ถูกหนีบไปป่าหิมพานต์ด้วย ขุนพล

เคยเล่าให้ฟังว่าที่จริงแล้วคนเขียนจดหมายบนโลกใบนี้ต้องมีสองคน คือหนึ่งคนเขียนจดหมายของป่าหิมพานต์ สองคือคนเขียนจดหมายของโลกมนุษย์ แต่จู่ๆ คนเขียนจดหมายคนหนึ่งก็หายไปจากวังสราญ ไม่มาเกิดนานแล้ว เป็นเหตุให้คนเขียนจดหมายที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวต้องวิ่งวุ่นข้ามไปมาระหว่างป่าหิมพานต์กับโลกมนุษย์

จนกระทั่งขุนพลได้เจอกับวินทร์ในวัยสิบสองปี

กุลพลก็ดูด้านหลังของสัญญาฉบับนี้ มีลายมือของขุนพลเขียนข้อความกำกับเอาไว้

ลุงคิดว่าสักวันหนึ่งวินทร์จะต้องเห็นสัญญาฉบับนี้ ไม่ว่าจะตอนที่วินทร์เห็นสัญญาฉบับนี้ก็จะเกิดเรื่องที่ลุงกังวลไหม วินทร์อาจจะรู้สึกว่าการเป็นห่วงวินทร์มากเกินไป แต่ไม่ว่าวินทร์จะโตแค่ไหน เชื่อเถอะว่าลุงก็รู้สึกว่าเป็นห่วงเด็กอยู่ดี

วินทร์สามารถทำลายสัญญาฉบับนี้ได้ ลุงเข้าใจ จะไม่ตำหนิอะไรวินทร์ทั้งนั้น ขอแค่ทุกสิ่งทุกอย่างที่วินทร์ทำไม่เดือดร้อนคนอื่น ไม่เดือดร้อนตัวเอง และวินทร์มีความสุข

ลุงก็เป็นสุข

กุลเงยหน้าขึ้นมามองเพื่อนที่กำลังมองมาอยู่ก่อนแล้ว เขายิ้มพลางเลื่อนแพ้มคินให้วินทร์ “ฉันดีใจที่นายไม่เผาสัญญาฉบับนี้ทิ้ง แต่ไม่ว่านายจะทำยังไงฉันก็เคารพการตัดสินใจของนายทุกอย่าง”

กุลรู้ว่าเรื่องนี้ค่อนข้างละเอียดอ่อน ทุกครั้งที่วินทร์มาขอคำปรึกษา กุลจะใส่ใจความรู้สึกของวินทร์มากกว่าการบอกว่าควรทำหรือไม่ควรทำแบบไหน

วินทร์หลบตามองสัญญาตรงหน้า

หลังขุนพลจากไปไม่นานวรวงศ์ก็ปรากฏตัว ครั้งแรกที่วรวงศ์นัดวินทร์ออกมาเจอก็พูดเรื่องเงิน วินทร์นึกถึงสัญญาฉบับนี้เขาจึงปฏิเสธผู้เป็นแม่ทันที แต่วรวงศ์ไม่ยอมแพ้ เธอโทร.มาหาวินทร์ทุกวัน ร้องไห้ร้องไห้ อ้อนวอนขอให้วินทร์เห็นแก่อนาคตของน้องชายต่างพ่อ

หลังจากวินทร์ปรึกษาเรื่องนี้กับกุลเขาก็ให้วางค์ยืมเงิน

นอกจากเธอจะไม่คืนเงินแล้วยังโทร.มานัดวินทร์ให้ออกไปเจออยู่บ่อยๆ แต่วินทร์ปฏิเสธ และที่ทำให้วินทร์โกรธมากที่สุดคือวันครบรอบวันตายของยาย เขาเจอแม่ที่วัด เขายากจะคิดว่าแม่ก็มาไหว้ยาย แต่อีกใจก็อดคิดไม่ได้ว่าแม่มาดักเจอเขา แม่พูดเรื่องเงินต่อหน้ากระตักของยาย

ตอนเด็กๆ เขาจำได้ว่ายายเคยร้องไห้ เพราะต้นสักที่ย้ายปลูกเอาไว้ในสวนถูกแม่จ้างคนมาตัดไปขายจนเกลี้ยงโดยไม่บอกกล่าวยายสักคำ

การที่วันนี้แม่ลงทุนมาดักกรอเขาคงจะต้องเดือดร้อนเรื่องเงินมากและถ้าเขาไม่ให้ แม่ไม่มีทางหยุด

วินทร์ปิดหนังสือสัญญาอย่างระมัดระวังแล้วเก็บเข้าที่เดิม

เสียงฟ้าร้องคำรามลั่น เสียงของต้นมะลิกับต้นหม้อข้าวหม้อแกงลิงตะโกนออกมาจากข้างในบ้านดังตามมาติดๆ

“ฝนตก!”

กุลกับวินทร์มองหน้ากัน พวกเขาวิ่งไปหลังบ้านเพื่อเก็บผ้า หิ้งโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสีเสื้อคาร์ดิแกนให้ลั่นครืดๆ

เดซิณลอบสังเกตวินทร์ระหว่างมือเย็น เขารู้สึกว่าวันนี้วินทร์มีบางอย่างแปลกออกไป ตั้งแต่ตอนกลางวันที่วินทร์โทร.กลับมา น้ำเสียงก็ไม่ค่อยปกติ พี่มะลิก็ดูจะเอาอกเอาใจวินทร์เป็นพิเศษ

ระหว่างที่เขาไปทำงานน่าจะมีเรื่องอะไรบางอย่างเกิดขึ้น

หลังจากกินข้าวเสร็จ กุลออกไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ต

วินทร์ขอนุญาตเขียนจดหมายขึ้นไปชั้นสอง

เดซิณลั่งอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็เลือกที่จะไม่เตรียมข้าวเช้า เขาเดินตามวินทร์ขึ้นไปข้างบน เดซิณทั้งร้อนใจและกลัวทำให้วินทร์ที่อาบน้ำแล้วสกปรกในเวลาเดียวกัน ดังนั้นจึงเข้าไปอาบน้ำหลังจากวินทร์แปรงฟันเสร็จ

ไม่นานร่างสูงในชุดนอนก็เดินออกมาจากห้องน้ำ เส้นผมถูกเช็ดหมาดๆ เดซิณเดินมามองวินทร์ที่กำลังเขียนจดหมาย เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเขียนเสร็จแล้วเขาก็ก้มลงจูบแก้มขวาเบาๆ

“อยากให้คุณเซ็ดผมให้หน่อย คุณว่างหรือเปล่าครับ”

วินทร์ชะงัก เลิกคิ้วอย่างแปลกใจก่อนวางปากกาลง หยิบผ้าขนหนูที่พาดอยู่ตรงคอเดซิณขึ้นมาตั้งใจจะเซ็ด แต่กลับถูกเดซิณอุ้มไปที่เตียงเดซิณนั่งลงแล้ววางวินทร์ไว้บนตัก สองแขนกอดเอวหลวมๆ

เดซิณเพิ่งอาบน้ำเสร็จจกลิ่นสบู่จึงหอมฟุ้ง โบหน้าหล่อเหลาดูอ่อนเยาว์และสดชื่น ผิวกายอุ่นๆ มีไอน้ำออกมามากน้อย ดวงตาสีเข้มกระจ่างใส จนเห็นกันบึ้งที่ส่องสะท้อนเพียงเงาของวินทร์

วินทร์เอียงหน้าก่อนวางผ้าขนหนูลงบนเรือนผมสีดำตัดสั้น ข้อมือเล็กถูกเดซิณรวบไว้

“วันนี้งานยุ่งหรือครับ” ถามจบเดซิณก็จูบปลายนิ้วของวินทร์

วินทร์มองเดซิณ ลักพักหนึ่งก็ถอนหายใจ สองแขนยกขึ้นกอดคออีกฝ่าย แก้มของวินทร์ถูไถกับไหล่กว้างของเดซิณ เส้นผมนุ่มปิดผ่านชอกคอแผ่วเบา

เดซิณโยนผ้าขนหนูไปพาดที่โต๊ะข้างหัวเตียงก่อนกระชับอ้อมกอด พวกเขาไม่ได้พูดอะไรกัน ผ่านไปสักพักเดซิณก็จูบลงบนกกหูของวินทร์ “ทำไมวันนี้กินข้าวเที่ยงตอนบ่ายสองหรือครับ” ฝ่ามืออบอุ่นลูบแผ่นหลังบาง

ลมหายใจของวินทร์เป่ารดตามผิวของเดซิณ แล้วกระซิบ “ผมออกไปข้างนอกกับกูล”

เดซิณมีสีหน้าประหลาดใจ “ผมถามได้หรือเปล่าครับว่าไปไหน”

วินทร์พยักหน้า “ไปร้านจันทร์กระจ่าง ร้านพฤษภาวิเศษ”

มือของเดซิณเลื่อนขึ้นมาทาบนิ้วทอยวินทร์เบาๆ “มีธุระนี่เอง” เขาพูดเสียงนุ่ม ไม่ได้แสดงท่าทีสนใจกับคำว่า ‘ร้านพฤษภาวิเศษ’ เดซิณอยากให้เห็นในอ้อมกอดรู้ว่าไม่มีอะไรน่าสนใจและสำคัญไปกว่าวินทร์ของเขาอีกแล้ว

“ตอนที่กลับมาอีกเจอ...” วินทร์เงยไปเล็กน้อยก่อนพึมพำ “แม่”

เดซิณหยุดมือที่กำลังกอดทาบนิ้วทอยเปลี่ยนเป็นลูบผมอีกฝ่าย นอกจากเรื่องที่ไม่สามารถส่งจดหมายให้ยายได้แล้ว วินทร์ก็ไม่เคยเล่าเรื่อง

ในครอบครัวให้เขาฟัง

“มีใครอยู่กับคุณไหม”

“กุล” แขนของวินทร์กอดคอเดซีจนแน่นขึ้น “แล้วก็...ผมคิดถึงคุณ”

เดซีนก็มลงจูบขมับของวินทร์ “ผมก็คิดถึงคุณ”

น้ำเสียงของวินทร์อื้อ “ก่อนผมจะมาเป็นคนเขียนจดหมาย ผมอาศัยอยู่กับยาย...” เขาเงิบไปนานแล้วค่อยๆ พุดขึ้นมาอีกครั้งด้วยน้ำเสียงไม่มั่นคง “ผมแทบไม่รู้จักพ่อตัวเอง จำไม่ได้ว่าแม่เคยเลี้ยงผมไหม อาจจะเคยเลี้ยง แต่ผมจำไม่ได้ ผมจำได้แต่ยาย...”

ทันทีที่วางคัลลงจากรถ แท็กซี่ก็เหยียบคันเร่งจนมิด ล้อสะบัดน้ำฝนบนพื้นกระเด็นใส่รองเท้าและชายกระโปรงของเธอ

วรวงศ์สับถอกออกมาเบาๆ

วันนี้มีแต่เรื่อง...

ไม่สิ วันนี้มีแต่เรื่องดีๆ

มารাত্রีที่ห้องตัวปกคลุมท้องฟ้า อากาศหลังฝนตกเย็นสบาย เธอสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปสติกคลีย์ม วรวงศ์ก็มลงจัดชายเสื้อ กอดตาเบาๆ เมื่อเห็นคราบดำสกปรกบนกระโปรง พลังคิดว่าช่างเถอะ ถ้าซักไม่ออกเดี๋ยวซื้อใหม่ก็ได้

หญิงวัยกลางคนหยิบกุญแจจากในกระเป๋าขึ้นมาไขประตูรั้วเล็กๆ ที่อยู่ถัดจากประตูรั้วใหญ่ สนิมที่ขึ้นเขรอะตรงกลอนประตูทำให้ใช้เวลาสักพักกว่าจะเปิดออก เธอฮัมเพลงเบาๆ ไขประตูเข้าไปในบ้านแล้วเปิดไฟ กระเป๋าสะพายถูกวางลงบนตู้ลิ้นชัก วรวงศ์หยิบลอตเตอรี่ใบหนึ่งที่มาจากแผงหน้าบ่อนพนันออกมาวางข้างๆ วันนี้เธอเอาเงินที่ได้มาไปใช้หนี้ทั้งหมดที่บ่อนพนันแล้วยังมีข้อขึ้นได้เงินกลับมาอีกจำนวนหนึ่ง

เรื่องที่ลูกชายอีกคนจะไปเรียนต่อปริญญาโทที่อังกฤษเป็นเรื่องจริง แต่พ่อของเด็กเป็นคนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด

เธอเลิกกรากับพ่อของปรกเหมือนที่เลิกกรากับพ่อของวินทร์

ตอนแรกปรกอาศัยอยู่กับวรวงศ์ แต่พอสามีรู้ว่าเธอเอาเงินส่วน

ของลูกไปเล่นพนันจนหมดเกลี้ยง สามีก้รับลูกไปเลี้ยงเอง

วรางค์ไม่รู้สึกรว่นระวายที่ลูกไปอยู่กับพ่อ เพราะฐานะความเป็นแม่ของเธอไม่มีใครมาลบล้างได้ เมื่อถึงวันที่ปรกเรียนจบจากต่างประเทศได้เงินเดือนสูงๆ เธอจะบอกให้ปรกส่งเงินมาให้ใช้

ที่จริงแล้ววรางค์ไม่เคยต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของปรกเลยแม้แต่บาทเดียว ชื่อของปรกถูกหยิบเอามาเป็นเหตุผลเพื่อขอเงินจากวินทร์เท่านั้น

ลูกชายคนแรกของเธอถึงจะเป็นเด็กแปลกๆ แต่ก็หาเงินเก่งไม่เบา

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดสั่งอาหารหลายอย่างเกินกว่าที่คนคนเดียวจะกินหมดก่อนจะขึ้นไปเปลี่ยนชุด หมึงวัยกลางคนกวาดตามองกระเป๋าราคาแพงในตู้กระจก เธอหัวเราะออกมาพลางคิดว่าจะซื้อไปไหนเพิ่มดี ชื่อแล้วต้องถ่ายรูปเอาไปอวดพวกคนที่เธอเคยไปขอยืมเงิน

เธอเดินลงบันได ทั้งตัวนั่งบนโซฟา ก้มลงดูกระเป๋าลือผ้ารองเท้าบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือด้วยสีหน้ามีความสุข

แทบอดใจรอไปใช้เงินพุงนี้ไม่ไหว

เงินหมดแล้วเดี๋ยวก็ไปขอวินทร์ใหม่ ในอนาคตปรกก็จะเป็นธนาคารสำรองให้เธอ

ไม่นานอาหารก็มาส่ง มันถูกแกะวางเต็มโต๊ะ วรางค์นึกฆ่าตัวเองที่เมื่อวานนั่งกินะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ครึ่งปีหลังมานี้พ่อของปรกเดี๋ยวก็โอนเงินให้เธอบ้างเดี๋ยวก็ไม่โอนบ้าง ถ้าเธอโทรไปทวงบ่อยๆ ก็จะได้โดนด่า เล่นพนันก็มีแต่เสีย วรางค์หยิบยืมเงินคนไหนบ่อนไปทั่ว แต่ไม่กล้าขายของมีค่าออกไปเพราะกลัวเสียหน้า

วรางค์กินอาหารไปนิดหน่อยก็รู้สึกอึด เธอจับกล่องอาหารทั้งหมดยัดใส่ในตู้เย็น หมึงวัยกลางคนขึ้นไปอาบน้ำ หลังจากนั้นก็มานอนเล่นบนเตียง นัดแนะคนที่บ่อนพนันว่าพุงนี้จะเข้าไปช่วงสายๆ

ไม่นานเธอก็รู้สึกง่วง ดวงตาปรือปิดลงโดยที่ไฟในห้องยังสว่าง ในจังหวะที่สติสัมปชัญญะกำลังจะร่วงหล่นลงสู่ห้วงนิรรา เสียงเย็นเยียบวังเวงเสียงหนึ่งก็ดังอยู่ข้างหู

“ผิดสัญญาที่ครั้งแล้ว”

วราจค์สะดุ้งตื่น เดี๋ยวตัวลุกขึ้นนั่ง เสียงกระตุกคันดั่ง ‘กร๊อบ’
เหวี่ยงเป็นผุดซึ่มทั่วแผ่นหลัง เธอกวาดตามองรอบ ๆ ก่อนจะพ่อนลมหายใจ
ซ้ำ ๆ คิดว่าตัวเองน่าจะหุฟดาต

หญิงวัยกลางคนลุกขึ้นจากเตียงมาปิดไฟ

ทันทีที่ไฟดับเสียงเย็นเยียบนำชนลุกก็ตั้งอยู่หลังต้นคอ “ผิดสัญญา
กี่ครั้งแล้ว”

วราจค์หวีดร้อง เธอรีบเปิดไฟ เมื่อหันไปมองด้านหลังก็พบแต่ความ
ว่างเปล่า

หน้าอกของวราจค์สะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรง เธอรีบขึ้นไปนั่งบนเตียง
ดึงผ้าคลุมมาห่มคลุมถึงคอ ดวงตากวาดไปมา มือข้างหนึ่งคว้าโทรศัพท์
มือถือขึ้นมาเปิดเพลง

“ผิดสัญญากี่ครั้งแล้ว”

น้ำเสียงเย็นยะเยือกดังออกมาจากลำโพงโทรศัพท์ หญิงวัยกลางคน
ร้องกรี๊ดโยนโทรศัพท์มือถือลงบนพื้น หน้าจอแตกกร้าวเป็นใยแมงมุม คำถาม
ดังออกมาจากลำโพงซ้ำไปซ้ำมา

“ผิดสัญญากี่ครั้งแล้ว ผิดสัญญากี่ครั้งแล้ว ผิดสัญญากี่ครั้งแล้ว...”

วราจค์ลนลาน ทั้งกรี๊ดทั้งร้องไห้ หญิงวัยกลางคนหยิบโทรศัพท์-
มือถือขึ้นมากดปุ่มปิดเพลง ไม่รู้ว่ารีบร้อนเกินไปหรือออกแรงมากเกินไป
นิ้วชี้ที่จิ้มลงไปปิดเพลงจึงโดนกระจกหน้าจอบาด เลือดสีแดงไหลไปตาม
ท้องนิ้ว เธอร้องเสียงหลง ปล่อยโทรศัพท์มือถือลงบนที่นอน คำถามยังคง
ดังออกจากลำโพง

“ผิดสัญญากี่ครั้งแล้ว ผิดสัญญากี่ครั้งแล้ว...”

ผ่านไปสักพักนิ้วมือสั่นเทิ้มมีเลือดไหลเประอะก็เอื้อมไปปิดเครื่อง
โทรศัพท์มือถือ

ทั้งห้องกลับมาเงียบสงบ...ว่างเวง

วราจค์คว้ายามดในลิ้นชักข้างหัวเตียงขึ้นมาสูด เธอนั่งตัวลั่นนั่งก
ทุกครั้งที่เพลอัสปหงคำถามนำชนลุกก็จะตั้งอยู่ข้างหู

“ผิดสัญญากี่ครั้งแล้ว”